

Arrest

**nr. 348 889 van 23 juni 2026
in de zaak RvV X II**

In zake: **1. X**
 handelend in eigen naam
 2. X en X
 handelend als wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat P. ROBERT**
 Sint-Quentinstraat 3 / 3
 1000 BRUSSEL

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister voor Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam, en samen met X als wettelijke vertegenwoordigers van hun drie minderjarige kinderen X, X en X die allen verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 september 2023 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 24 juli 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 september 2023 met refertenummer 112440.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN EDOM, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 januari 2023 werd een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voor verzoekster en de drie minderjarige kinderen teneinde hun echtgenoot en vermoedelijke Belgische vader te vervoegen.

Op 24 juli 2023 weigerde de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de vier visumaanvragen.

De vier bestreden beslissingen zijn identiek en luiden als volgt:

“(…)

Op datum van 25/01/2023 weed een visumaanvraag gezinshereniging op grond van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering ingediend op naam van N. Y., geboren op (...)1988, N. G., geboren op (...)2012, N. T., geboren op (...)2014 en N. B., geboren op (...)2015, allen van Afghaanse nationaliteit, om respectievelijk echtgenoot en vermoedelijke vader N. N. , geboren op (...)1977, van Belgische nationaliteit, te vervoegen in België.

Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkenen in 2010 in J. Afghanistan in het huwelijk getreden zijn.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht;

Overwegende dat artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat volgens art. 46 van het wetboek van internationaal privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat in dit geval rekening wordt gehouden met de Belgische nationaliteit van de echtgenoot van de verzoekster, overeenkomstig artikel 3, §2, 1° van het wetboek van internationaal privaatrecht, alhoewel hij ook aanspraak kan maken op een andere nationaliteit;

Overwegende dat het burgerlijk wetboek polygamie verbiedt voor Belgische onderdanen (art. 147 Burgerlijk Wetboek. men mag geen tweede huwelijk aangaan vóór de ontbinding van het eerste);

Overwegende dat meneer N. N. volgens het Belgisch rijksregister in 1996 gehuwd is met N.L. Overwegende dat de echtscheiding van dit huwelijk niet is geregistreerd in het Belgisch rijksregister;

Overwegende dat er een echtscheidingsakte, d.d. 03/09/2009, wordt voorgelegd, waaruit blijkt dat N. N. gescheiden is met N. L.;

Overwegende dat deze echtscheidingsakte een affidavit is, die opgesteld werd op basis van getuigenverklaringen en het dus geen conforme akte betref die geregistreerd werd bij de Afghaanse autoriteiten;

Overwegende dat meneer N. erop wijst dat nieuwe aktes van burgerlijke stand bekomen momenteel niet mogelijk is na de machtsovernamen van de Taliban in Afghanistan;

Overwegende dat de machtsovernamen van de Taliban plaatsvond in augustus 2021, bijgevolg heeft de gezinshereniger sinds 03/09/2009 voldoende tijd gehad om een officiële echtscheidingsakte op te vragen bij de burgerlijke stand;

Overwegende dat bigamie zoals vermeld in art. 147 Burgerlijk Wetboek hierdoor niet uitgesloten kan worden; Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het in het buitenland voltrokken huwelijk te erkennen in België. Het huwelijk opent derhalve niet het recht op gezinshereniging.

Overwegende daarenboven dat de wet van 15.12.1980 bepaalt dat de te vervoegen persoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun sard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat ter staving van de bestaansmiddelen volgende documenten werden voorgelegd: loonfiches op naam van meneer N. bij J.(...) BVBA, waaruit blijkt dat de betrokkene de volgende bedragen verdiende:

- o November 2022: 1.748,78 euro;*
- o Oktober 2022: 1.699,28 euro;*
- o September 2022: 1.714,48 euro;*
- o Augustus 2022: 1.617,06 euro;*
- o Juli 2023: 1.355,67 euro;*
- o Juni 2022: 2.105,99 euro;*
- o Mei 2022: 1.688,52 euro;*
- o April 2022: 1.608,42 euro;*

Overwegende dat deze lonen in overweging kunnen worden genomen, maar hieruit blijkt dat betrokkene gedurende acht maanden een gemiddelde uitkering had van 1692,28 euro. Een dergelijke som vormt echter geen toereikend bedrag in het licht van de vreemdelingenwetgeving. Dit bedrag is immers lager dan 120% van het bedrag zoals bedoeld in art. 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie;

Overwegende daarenboven dat de voorgelegde bestaansmiddelen te beperkt zouden zijn om vier personen ten laste te nemen;

Bijgevolg heeft de betrokkene niet aangetoond of hij over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Overwegende daarnaast dat er geen geboorteakte van N.T. werd voorgelegd, waardoor de verwantschap met meneer N. niet aangetoond kan worden.

Bijgevolg is dus niet voldaan aan de voorwaarden tot de gezinshereniging en wordt het visum geweigerd.

Motivatie:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 40ter, alinéa 2.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw visumaanvraag geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 9, 10, 12bis, §7, 13, 40ter en 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij lichten het eerste middel toe als volgt:

"Eerste onderdeel

In de aanvraag verzochten verzoekers expliciet dat de aanvraag in hoofddorde onderzocht zou worden op grond van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, en in subsidiaire orde op grond van de artikelen 9 en 13 van de wet ten aanzien van verzoekster:

Mijnheer is Belg en de aanvraag tot gezinshereniging met zijn echtgenote en drie minderjarige kinderen is gegrond in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

In subsidiaire orde steunt de aanvraag van Mevrouw N. op de artikelen 9 en 13 van de wet van 15.12.1980. De kinderen van het koppel zullen op grond van artikel 40ter hun vader in België kunnen vervoegen.

Op grond van hun fundamenteel recht op waarborg van hun gezinsleven, hebben de kinderen het recht om met hun moeder en vader samen te leven. Hiervoor verwijzen mijn cliënten naar de Memo 125Bis van uw diensten met als titel "Traitement d'une demande introduite par l'auteur illégal d'un enfant en séjour régulier"

Deze aanvraag werd nog eens herhaald in conclusie van de aanvraag :

De gezinshereniging van de kinderen ten aanzien van Mijnheer vereist niet dat hij bestaansmiddelen voorlegt. De aanvraag van Mevrouw N. moet in subsidiaire orde aan de aanvraag van de kinderen behandeld worden.

In het licht van de Memo 125bis van uw diensten (Traitement d'une demande introduite par l'auteur illégal d'un enfant en séjour régulier) (stuk 19), moet de aanvraag van Mevrouw, in subsidiaire orde, op zijn minst in het licht van de artikelen 9 en 13 behandeld worden. Om die redenen heeft Mevrouw de administratieve bijdrage van 313€ betaald (stuk 20)..

De bestreden beslissing formuleert echter geen enkel antwoord op dit punt en onderzoekt de aanvraag van verzoekers uitsluitend op grond van artikel 40ter. Op deze manier laat de bestreden beslissing niet toe aan verzoekers om te begrijpen op welke grond de aanvraag van verzoekster niet kon onderzocht worden op grond van de artikelen 9 en 13 van de wet van 15.12.1980.

Dit voldoet niet aan de motiveringsplicht van tegenpartij en schendt de artikelen 40ter en 62, §2 van de wet van 15.12.1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 en de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Tweede onderdeel

De weigering van de aanvragen tot gezinshereniging steunt zich op de zogenaamde afwezigheid van afdoend bewijs met betrekking tot de rechtsgeldigheid van het huwelijk van verzoekers.

Deze motivering wordt overgenomen in alle vier beslissingen, eveneens ten aanzien van de drie kinderen.

De authenticiteit van de geboorteaktes van de kinderen wordt door tegenpartij echter niet in twijfel getrokken.

Aldus kan deze motivering niet gebruikt worden om de gezinshereniging van de minderjarige kinderen van een Belgische vader te weigeren. Zelfs indien het huwelijk zou beschouwd worden als een polygaam huwelijk - quod non - kan dit onmogelijk leiden tot een weigering van de visumaanvragen van de kinderen.

Artikel 10, §1, 2de lid van de wet van 15.12.1980 sluit de gezinshereniging enkel uit voor de echtgenoten: "Het eerste lid, 4°, is niet van toepassing op de echtgenoot van een polygame vreemdeling, indien een andere echtgenoot van die persoon reeds in het Rijk verblijft.", en is aldus niet van toepassing op de kinderen die geboren zouden zijn binnen een polygaam huwelijk. Er werd geen dergelijke vermelding opgenomen in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

In ieder geval kan het gezinsleven van kinderen niet afhankelijk gemaakt worden van de huwelijksband van de ouders. Dit werd bevestigd door het Grondwettelijk Hof in een arrest nr. 95/2008 van 26.06.2008:

"B.20A. Doordat de wetgever het recht op de gezinshereniging enkel weigert aan de uit een polygaam huwelijk geboren kinderen wanneer een andere echtgenote dan hun moeder reeds op het Belgisch grondgebied verblijft, voert hij een verschil in behandeling in tussen die kinderen en de andere minderjarige kinderen van de vreemdeling, die allen het recht op gezinshereniging met hun verwekker genieten, ongeacht zij geboren zijn uit een monogaam huwelijk, uit een polygaam huwelijk met de echtgenote die aanwezig is op het grondgebied, uit een voorgaand ontbonden huwelijk, uit een relatie tussen twee alleenstaande personen of een buitenechtelijke relatie.

B.20.5. Het verschil in behandeling tussen kinderen berust dus op het critérium van de aard van de huwelijksband van hun ouders.

Het Hof moet onderzoeken of het in de in het geding zijnde bepaling in aanmerking genomen critérium ten aanzien van de kinderen, dat is afgeleid uit de omstandigheden van de geboorte, relevant is in verhouding tot het doel en de bedoeling van de in het geding zijnde bepaling en/of het gebruik ervan kan worden verantwoord ten aanzien van de erdoor veroorzaakte inbreuk op het recht op gezinsleven.

B.20.6. De controle door het Hof is strikter wanneer het fundamentele beginsel van de gelijkheid op grond van geboorte in het geding is.

Sinds het arrest Marckx, dat door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens werd gewezen op 13 juni 1979, heeft de wetgever bijzondere aandacht besteed aan het afschaffen van elke discriminatie onder kinderen op grond van de omstandigheden van hun geboorte en in het bijzonder ervoor gezorgd dat kinderen die buiten het in het Burgerlijk Wetboek georganiseerde instituut van het huwelijk werden geboren, in een situatie van strikte gelijkheid met de binnen het huwelijk geboren kinderen werden geplaatst.

B.21. De gezinshereniging van echtgenoten is verbonden aan het bewijs dat er tussen hen een huwelijksband bestaat, zodat de uitsluiting van de polygame echtgenoten op een relevant criterium berust ten aanzien van het doel van de in het geding zijnde wetgeving en de doelstelling om de Belgische en Europese internationale orde te vrijwaren.

De gezinshereniging van een kind met zijn verwekkers is daarentegen verbonden aan de vaststelling van hun afstammingsband. Het critérium van de omstandigheden van de geboorte van het kind en de huwelijksituatie van zijn ouders is noch relevant ten aanzien van het doel van de bepaling noch ten aanzien van de doelstelling om de Belgische of Europese internationale openbare orde te vrijwaren, aangezien de betrokken kinderen geenszins verantwoordelijk zijn voor de huwelijksituatie van hun ouders en de gezinshereniging, wat hen betreft, geen gevolg is van het huwelijk van laatstgenoemden maar wel degelijk een gevolg van de afstammingsband die hen verbindt met hun verwekker die zich in België heeft gevestigd of gemachtigd is er te verblijven. "

De gezinsherenigingsaanvraag van de kinderen kan zich aldus onmogelijk steunen op de weigeringsgrond dat verzoekers' huwelijk eventueel niet rechtsgeldig afgesloten zou zijn. Er wordt door tegenpartij echter niet gemotiveerd waarom de weigering tot gezinshereniging eveneens omwille van dit motief betrekking heeft op de kinderen.

Tegenpartij schendt aldus de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15.12.1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991, artikel 8 EVRM, in samenlezing met artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

Derde onderdeel

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) stelt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie."

Artikel 22bis van de Grondwet luidt:

"Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat."

Artikel 12bis, §6-7, dat refereert aan de gezinshereniging van de gezinsleden van niet-Europese onderdanen, stelt:

§6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

§7. In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

De Raad van State heeft in een arrest n° 243.676 van 12 februari 2019 bevestigd dat:

[...] il ressort nettement des travaux préparatoires que la volonté du législateur était de « soumettre les Belges souhaitant le regroupement familial aux mêmes conditions que les étrangers non-européens ».

De autoriteiten belast met het onderzoek van de aanvraag tot gezinshereniging van de gezinsleden van een Belg moeten aldus rekening houden met het hoger belang van het kind.

In casu wordt éénzelfde motivering toegepast in de vier beslissingen met betrekking tot verzoekster en de drie kinderen. Verzoekers begrijpen echter niet op basis van welke wettelijke grondslag de aanvraag tot

gezinshereniging van de drie kinderen eveneens geweigerd wordt. Er wordt geen specifieke motivering opgenomen in de bestreden beslissingen die de weigering van de gezinshereniging van de kinderen zou rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, is de gezinshereniging van minderjarige kinderen met hun Belgische ouder niet onderworpen aan enige bestaansmiddelentoets.

Indien tegenpartij van mening is dat ze de gezinshereniging van verzoekster moet weigeren omdat niet kan aangetoond worden dat zij rechtsgeldig gehuwd is met de heer N. - quod non - dan moet tegenpartij alsnog rechtvaardigen waarom de gezinshereniging van de drie kinderen geweigerd wordt. Dit laat zij echter na.

Verzoekers betwisten de zogenaamde afwezigheid van de geboorteakte van T. N., die onderdeel uitmaakte van de oorspronkelijke aanvraag, zolang zij geen toegang hebben kunnen krijgen tot het administratief dossier. Echter, indien deze geboorteakte alsnog niet zou toegevoegd geweest zijn bij de originele aanvraag, wijzen verzoekers op een uitwisseling tussen de advocaat van verzoekers met tegenpartij. In een schrijven van 11.04.2023 werd gevraagd of er enige documenten ontbraken (stuk 8). Hier werd niet op geantwoord. Na een telefonisch contact werd aan de advocaat van verzoekers meegedeeld dat de dossiers nog in behandeling waren en dat er nog geen enkele beslissing genomen was. Tegenpartij had alsnog de neerlegging van deze geboorteakte kunnen vragen, wat zij nagelaten heeft te doen. Dit is disproportioneel ten aanzien van de gevolgen die een weigeringsbeslissing met zich meebrengt.

De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM, artikel 22bis van de Grondwet, de artikelen 12bis, §6-7, 40ter en 62, §2 van de wet van 15.12.1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991, het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en het proportionaliteitsbeginsel."

In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 12bis, 40ter en 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 5.226 van het Nieuw Burgerlijk Wetboek, van artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ze lichten het middel toe als volgt:

"De bestreden beslissing stelt dat tegenpartij weigert het huwelijk tussen de heer N. en verzoekster te erkennen omdat de echtscheiding van de heer N. met zijn eerste echtgenote, Mevrouw L. N. niet geregistreerd werd in het Belgisch rijksregister en hij in het kader van de aanvraag tot gezinshereniging een "affidavit" neerlegt, wat geen conforme akte zou betreffen.

Tegenpartij stelt dat: "Overwegende dat de machtsovernamen van de Taliban plaatsvond in augustus 2021, bijgevolg heeft de gezinshereniger sinds 03/09/2009 voldoende tijd gehad om een officiële echtscheidingsakte op te vragen bij de burgerlijke stand". Deze argumentatie is niet dienstig.

Er zijn verschillende voorwaarden waaraan een aanvraag tot gezinshereniging moet voldoen. Zolang deze voorwaarden niet vervuld zijn, kan de aanvraag niet worden ingediend. Verzoekers hebben hun aanvraag ingediend in januari 2023, anderhalf jaar na de machtsovername van de Taliban in Afghanistan. Zij werden dus op dat moment wel degelijk geconfronteerd met de administratieve moeilijkheden die deze machtsovername met zich meebracht met betrekking tot het bekomen van officiële documenten.

Tegenpartij kan zich niet artificieel vasthouden aan de période tussen 03.09.2009 en de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 met betrekking tot een visumaanvraag die ingediend werd op 25.01.2023.

Artikel 5.226 van het Nieuw Burgerlijk Wetboek definieert de overmacht:

« Art. 5.226. Overmacht

§1 . Er is sprake van overmacht in geval van ontoerekenbare onmogelijkheid voor de schuldenaar om zijn verbintenis na te komen. Hierbij wordt rekening gehouden met het onvoorzienbaar en het onvermijdbaar karakter van het beletsel tot nakoming.

De schuldenaar is bevrijd indien de nakoming van de verbintenis blijvend onmogelijk is geworden door de overmacht.

De nakoming van de verbintenis is opgeschort voor de duur van de tijdelijke onmogelijkheid.

§ 2. Zodra de schuldenaar kennis heeft of behoort te hebben van een oorzaak van onmogelijkheid tot nakoming, dient hij de schuldeiser hiervan binnen een redelijke termijn op de hoogte te brengen. Komt de schuldenaar aan deze verplichting te kort, is hij gehouden tot het herstel van de schade die hiervan het gevolg is. "

Er kan van verzoekers niet verwacht worden dat zij zouden anticiperen dat de Taliban de macht ging overnemen wat een impact zou hebben op de beschikbaarheid van documenten van de burgerlijke staat. Deze gebeurtenis was onvoorzienbaar en onvermijdbaar. Verzoekers verwezen uitdrukkelijk naar deze situatie en naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in het kader van richtlijn 2003/86 in hun oorspronkelijke aanvraag:

De lidstaten mogen de aan hen toegekende beoordelingsmarge echter niet zodanig gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel en aan het nuttig effect van richtlijn 2003/86. Bovendien volgt uit overweging 2 van die richtlijn dat deze de in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”) neergelegde grondrechten en beginselen erkent (zie in die zin arrest van 6 december 2012, O e.a., C-356H1 en C-357/11, EU:C:2012:776, punten 74 en 75).

[...]

Mitsdien dienen de bevoegde nationale autoriteiten bij de uitvoering van richtlijn 2003/86 en de behandeling van verzoeken om gezinshereniging met name een individuele beoordeling te verrichten, waarbij rekening wordt gehouden met alle relevante elementen van het geval en waarbij, indien nodig, bijzondere aandacht wordt besteed aan de belangen van de betrokken kinderen en aan het streven om het gezinsleven te bevorderen. Omstandigheden als de leeftijd van de betrokken kinderen, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij van verwanten afhankelijk zijn, kunnen in het bijzonder van invloed zijn op de omvang en de intensiteit van het vereiste onderzoek (zie in die zin arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 56). In elk geval en zoals gepreciseerd in punt 6.1 van de richtsnoeren mag een factor afzonderlijk niet automatisch tot een beslissing leiden. (Hof van Justitie, E. t. Nederland van 13.03.2019, nr. C-635/17)

De motivering dat verzoeker vóór de overname van de Taliban tijd zou gehad hebben om de officiële documenten van de burgerlijke staat op te vragen kan niet dienstig gebruikt worden gelet op de ernst van de situatie in Afghanistan en de overmachtssituatie waar verzoekers op dit moment tegenover staan.

Een studie gepubliceerd via de Australische Refugee council legt uit dat:

"Since the fall of former Afghan Government on 15 August 2021, the 'interim ' Taliban cabinet accepted the validity of passports and Tazkeras that were issued by the Islamic Republic of Afghanistan in the past two decades. However, verifying these documents, and other identification documents from Afghanistan, is a huge logistical and political challenge for the holders of these documents and DHA because, as of now, Afghanistan has effectively two governing administrations: the interim Taliban cabinet inside Afghanistan and officials of Islamic Republic of Afghanistan in Afghanistan's Embassies including in Canberra. Since taking power until September 2022, the Taliban interim cabinet reportedly issued over 2 million eTazkeras and 'more than 700,000 passports' using the emblem of the Islamic Republic of Afghanistan. Moreover, Afghanistan Embassy in Canberra has used a sticker to renew expired Afghan passports in Australia, mostly for up to five years. Similarly, some Afghan refugees in Iran have been able to renew their expired passport with similar sticker in Iran in 2022. Accordingly, some Afghan passports in Australia may have the main page with the holder's personal information that shows their full name, date of birth, original issue and expiry dates of the passport in Persian and English and a second page with the 'Islamic Republic of Afghanistan' in bold font on top of the page and 'passport extension' in Dari and English. The second page includes this phrase 'The validity of this passport is extended until [specified date]. It shows the holder's first and surname in English as per the information on the main page of their passport, his or her date of birth only in Christian calendar, and the new issue and expiry dates. It has the passport number and the abbreviation of CBR which indicates that the extension was completed in the Afghanistan Embassy in Canberra. Amidst these uncertainties and heightened security risks inside Afghanistan, there is an urgency for DHA to give priority and assess existing and new visa and citizenship applications from Afghan applicants. Given the complex issues with identification documents from Afghanistan, DHA should further enhance its engagement with the existing Afghan communities and associations in Australia to help establish the true identity of visa and citizenship applicants. " (stuk 9)

Ook Human Rights Watch beveelt een grotere flexibiliteit aan voor het behandelen van visumaanvragen:

"Processing and Documentation: Significantly scale up the capacity of embassies and consulates in countries neighboring Afghanistan to process family reunification applications and issue humanitarian visas; and apply procedural flexibility to visa applications including by conducting remote interviews. Governments that are

processing Afghans' visa and other applications should ease evidentiary requirements, as some documents may be impossible for people to acquire at this time, especially since some identity and educational documentation was destroyed to protect Afghans from Taliban reprisals." (stuk 10)

Tegenpartij houdt echter geen enkele rekening met de huidige situatie in Afghanistan en stelt simpelweg dat verzoeker hier eerder had aan moeten denken.

Dit is niet conform met de vereiste van artikel 12bis, §6 van de wet van 15.12.1980. Deze verplichting werd eveneens wettelijk verankerd ten aanzien van de artikelen 4Qbis en 40ter in het artikel 44 van het KB van 8.10.1981:

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van off dele documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.

Er werd door tegenpartij geen enkele poging ondernomen om de gezinshereniging tussen verzoekster en haar echtgenoot alsnog mogelijk te maken. Deze vraag werd echter expliciet geformuleerd in de originele aanvraag. Hier werd geen enkel antwoord op gegeven.

In het licht van deze verplichting vormt de motivering van tegenpartij, met referentie aan de période vóór de machtstoename van de Taliban, geen afdoend antwoord op de overmachtssituatie waar verzoekers mee te maken hebben. Om die redenen schendt tegenpartij de bepalingen van het middel."

In het derde middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 40ter, 42 en 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Ze lichten het derde middel toe als volgt:

"Eerste onderdeel

Artikel 42 van de wet van 15.12.1980 stelt: (...).

De bestreden beslissing stelt echter simpelweg dat verzoekers' inkomsten onvoldoende zijn:

Overwegende dat deze lonen in overweging kunnen worden genomen, maar hieruit blijkt dat betrokkene gedurende acht maanden een gemiddelde uitkering had van 1692,28 euro. Een dergelijke som vormt echter geen toereikend bedrag in het licht van de vreemdelingenwetgeving. Dit bedrag is immers lager dan 120% van het bedrag zoals bedoeld in art. 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie;

In punt 2.2 van de originele aanvraag motiveerden verzoekers de inkomsten van de heer N. Er werd eveneens verwezen naar de lage kosten van verzoeker, namelijk een huurkost van slechts 250€.

Tegenpartij heeft echter nagelaten enige bestaansmiddelen onderzoek uit te voeren en het blijkt niet uit de bestreden beslissing dat de werkelijke kosten van verzoeker in beschouwing genomen werden. Dit is een duidelijke schending van artikel 42 van de wet van 15.12.1980.

Tweede onderdeel

Artikel 40ter stelt:

"1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke

dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. "

Artikel 7, 1., c) van Richtlijn 2003/86/EG van 22.09.2003 inzake het recht op gezinshereniging luidt als volgt:

"c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden"

Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 en het vereiste dat de bestaansmiddelen ten minste gelijk moeten zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, lid 1, punt 3, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie moeten worden uitgelegd overeenkomstig artikel 7, lid 1, sub c, van richtlijn 2003/86/EG.

Deze uitlegging moet zelf overeenstemmen met de uitlegging van het Hof van Justitie. Het begrip "voldoende inkomsten" in artikel 7 van Richtlijn 2003/86 is bovendien hetzelfde als dat in artikel 5 van Richtlijn 2003/109 en artikel 7 van Richtlijn 2004/38. Er wordt niet betwist dat het in de laatste twee gevallen volstaat om een inkomen te hebben dat boven het leefloon ligt. Dit moet ook het geval zijn in het kader van artikel 7 van Richtlijn 2003/86, dat in Belgisch recht is omgezet in artikel 10 van de wet van 15.12.1980. Om elke discriminatie tussen verschillende categorieën van personen te voorkomen, moeten dezelfde beginselen worden toegepast op de in artikel 40ter van de wet bedoelde personen.

Het arrest Chakroun van het Hof van Justitie (C-578/08 van 4.3.2010) besluit:

De zinsnede „beroep op het stelsel voor sociale bijstand" in artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van richtlijn 2003/86 inzake het recht op gezinshereniging moet aldus worden uitgelegd, dat zij een lidstaat niet de mogelijkheid biedt een regeling voor gezinshereniging vast te stellen die ertoe leidt dat gezinshereniging niet wordt toegestaan aan een gezinshereniger die het bewijs heeft geleverd over stabiele en regelmatige inkomsten te beschikken die volstaan om in zijn levensonderhoud en in dat van zijn gezinsleden te voorzien, maar die, gelet op de hoogte van zijn inkomsten, toch een beroep zal kunnen doen op bijzondere bijstand om te voorzien in bijzondere, individueel bepaalde kosten van levensonderhoud, op inkomensafhankelijke kwijtscheldingen van heffingen van lagere overheden of op inkomensondersteunende maatregelen in het kader van het gemeentelijk minimabeleid.

Aangezien toestemming tot gezinshereniging volgens de richtlijn de algemene regel is, dient de bevoegdheid in artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, daarvan immers strikt te worden uitgelegd. Bovendien mogen de lidstaten hun handelingsvrijheid niet zo gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, namelijk de bevordering van gezinshereniging, en aan het nuttig effect daarvan."

In de vierde overweging van Richtlijn 2003/86/EG staat het volgende te lezen:

"(4) Gezinshereniging is een noodzakelijk middel om een gezinsleven mogelijk te maken en draagt bij tot de vorming van een sociaal-culturele stabiliteit die de integratie van onderdanen van derde landen in de lidstaten bevordert, hetgeen bovendien de mogelijkheid biedt de economische en sociale samenhang te versterken, een fundamentele doelstelling van de Gemeenschap die in het Verdrag is vastgelegd. »

Een arrest van de Uw Raad van 30.10.2020 (n°243.504), stelt:

«L'argumentation de la partie requérante à la suite de la réouverture des débats tient compte des développements de la CJUE intervenus depuis son mémoire de synthèse, qu'elle n'avait dès lors pas la possibilité d'invoquer plus tôt, et selon lesquels la jurisprudence européenne relative aux moyens de subsistance dans le cadre de la directive 2004/38 a été étendue aux moyens de subsistance dans le cadre de la directive 2003/86, en sorte qu'à supposer que l'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980 ne soit pas interprété de la même manière, il apparaîtrait une discrimination plus spécifique encore aux regroupements familiaux à l'égard de Belges n'ayant pas circulé, puisque soumis à cet égard à un régime plus sévère que les regroupements familiaux à l'égard des citoyens de l'Union et des ressortissants de pays tiers. [...]

Le Conseil d'Etat a encore souligné, par un arrêt n° 245.601 du 1er octobre 2010, qu' « il ressort manifestement des travaux préparatoires relatifs à la loi précitée du 8 juillet 2011 que la volonté du législateur était de "soumettre les Belges souhaitant le regroupement familial aux mêmes conditions que les étrangers non-européens". »

De bestreden beslissing motiveert haar weigering slechts door te verwijzen naar de voorwaarde van 120% van het bedrag zoals bedoeld in art.14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bovendien verwijst de bestreden beslissing naar het feit dat zijn bestaansmiddelen onvoldoende zouden zijn om vier personen ten laste te nemen. Echter schendt deze motivatie artikel 40ter van de wet aangezien er voor minderjarige kinderen van een Belgische onderdaan geen bestaansmiddelenvereiste bestaat.

Om die redenen schendt de bestreden beslissing de bepalingen zoals geïnviseerd in het middel.”

Beoordeling

Wat betreft de bestreden beslissing aangaande verzoekster, mevrouw Y.N.

In het eerste onderdeel van het eerste middel wordt onder meer de schending aangevoerd van de formele motiveringsplicht. Er wordt op gewezen dat in de aanvraag expliciet verzocht werd dat de aanvraag in hoofdorde zou onderzocht worden op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en in subsidiaire orde op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet. Om die reden betaalde zij ook de administratieve bijdrage. De bestreden beslissing formuleert evenwel geen antwoord op dit punt en heeft de aanvraag uitsluitend op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet onderzocht. Om die reden stelt verzoekster dat de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekster in de aanvraag inderdaad heeft verzocht de aanvraag wat haar betreft in subsidiaire orde te onderzoeken op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet. Er kan inderdaad niet blijken uit de motieven van de bestreden beslissing aangaande verzoekster, mevrouw Y.N. waarom haar visumaanvraag niet als humanitair visum kan aanvaard worden. Dit op zich volstaat reeds voor de vernietiging van de bestreden beslissing aangaande verzoekster.

In de nota met opmerkingen voert verweerder aan dat uit het betoog van verzoekster blijkt dat zij de motieven van de beslissing kent en begrijpt en erin geslaagd is middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de motieven betreffen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. De Raad kan dit niet volgen wat betreft dit eerste onderdeel van het eerste middel. Met verzoekster moet de Raad vaststellen dat de beslissing immers niet toelaat te begrijpen waarom de gemachtigde niet is ingegaan op het uitdrukkelijk verzoek in de aanvraag, om de visumaanvraag van verzoekster ook vanuit het oogpunt van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet te onderzoeken. Anders dan verweerder stelt, heeft verzoekster haar kritiek niet beperkt tot een uiteenzetting over het niet erkennen van de echtscheidingsakte van haar echtgenoot met diens eerste vrouw.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aangenomen wat betreft de bestreden beslissing aangaande verzoekster.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is gegrond.

Wat betreft de beslissing aangaande het kind N.T.

De gemachtigde motiveert specifiek met betrekking tot dit kind, naast de identieke motieven voor verzoekster en de kinderen N.G. en N.B., dat er geen geboorteakte voor dit kind werd voorgelegd, waardoor de verwantschap met de heer N.N. niet aangetoond kan worden.

In het derde onderdeel van het eerste middel betwisten verzoekers de afwezigheid van de geboorteakte voor dit kind, dat volgens hen onderdeel uitmaakte van de oorspronkelijke aanvraag. Ze stippen evenwel aan dat indien die geboorteakte toch niet zou toegevoegd geweest zijn bij de originele aanvraag, ze wijzen op de specifieke communicatie tussen hun raadsman en de gemachtigde, die dateert van enkele maanden voor het nemen van de bestreden beslissing, waarin werd gevraagd of er documenten ontbraken, waarop ze geen antwoord mochten ontvangen. Er zou telefonisch contact geweest zijn met de gemachtigde waarin zou meegedeeld zijn dat de dossiers nog in behandeling waren en er nog geen beslissing was genomen. Volgens verzoekers had de gemachtigde alsnog de neerlegging van de geboorteakte kunnen vragen, hetgeen werd nagelaten. Verzoekers achten dit disproportioneel ten aanzien van de gevolgen die de visumweigering met zich meebrengt.

In de nota met opmerkingen wijst verweerder erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel ook geldt voor de rechtsonderhorige of de burger. In het kader van een verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet

aanbrengen, zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. Het is met andere woorden de verantwoordelijkheid van de aanvrager om ervoor te zorgen dat al de documenten bij de verblijfsaanvraag zijn gevoegd en de overheid kan niet verantwoordelijk worden gesteld wanneer bepaalde documenten bij de aanvraag ontbreken.

De Raad stelt vast dat de visumaanvragen waren vergezeld van een begeleidend schrijven van de raadsman, dat zich in het administratief dossier bevindt. In de 'inventaris der stukken' wordt onder meer verwezen naar stuk 2 'de geboorteakte van T.N.' Hieruit blijkt dat de raadsman ervan uitging dat ook voor dit kind de geboorteakte werd gevoegd. In het administratief dossier kan evenwel enkel van de twee andere kinderen een geboorteakte gevonden worden (naast de vertaling van de Afghaanse taskara's). Verweerder kan gevolgd worden in de nota met opmerkingen waar hij stelt dat het tot de zorgvuldigheid van de rechtsonderhorige behoort om alle vereiste stukken bij de aanvraag te voegen teneinde de gemachtigde toe te laten te beoordelen of aan de wettelijke voorwaarden wordt voldaan en de overheid niet kan verantwoordelijk gesteld worden wanneer bepaalde documenten bij de aanvraag ontbreken. Echter, in deze blijkt dat de raadsman inderdaad drie maanden voor het nemen van de bestreden beslissing een schrijven heeft gericht aan de gemachtigde met een specifieke vraag omtrent de aanvraag van dit kind. In het document '*beslissingsformulier gezinshereniging*' voor dit kind, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat onder '*documents produits/voorgelegde documenten*' naast '*6. Acte de naissance/Geboorteakte*' een schuin streepje staat, waaruit blijkt dat dit document ontbreekt. Op dit beslissingsformulier staat verder evenwel onder '*autres remarques: courrier avocat en date du 12/04/2023*' een weergave van dit schrijven. Onder '*proposition/voorstel*' blijkt dat onder meer de mogelijkheid wordt voorzien van '*akkoord op voorlegging van n°:* ', dat ook de mogelijkheid wordt voorzien '*uitstel: gevraagde documenten: nummer*' waarbij dan toch wordt geconcludeerd: '*weigering: mex + echtscheidingsakte*'. In een dergelijke specifieke context waarin blijkens het beslissingsformulier uitdrukkelijk standaard de mogelijkheid wordt voorzien om een ontbrekend document op te vragen, de geboorteakte van de andere twee kinderen wel was gevoegd, de geboorteakte van dit kind in de inventaris van het begeleidend schrijven bij de aanvraag eveneens was opgenomen, en de advocaat specifiek een vraag heeft gericht of er sprake was van een eventuele weigeringsgrond voor dit specifiek kind, begrijpt de Raad niet waarom de gemachtigde in dit dossier niet van de mogelijkheid heeft gebruik gemaakt, die het zelf in het beslissingsformulier voorziet, om dit stuk op te vragen en direct heeft geconcludeerd dat de verwantschap niet is aangetoond. Verzoekers kunnen gevolgd worden waar zij bijkomend wijzen op de precare context waarin verzoekster zich als alleenstaande Afghaanse moeder met drie Afghaanse meisjes in het buitenland bevindt in afwachting van een visum. In dit specifiek geval houdt dit geen zorgvuldige voorbereiding van de bestreden beslissing ten aanzien van dit kind in.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt in de aangegeven mate ook aangenomen wat betreft de beslissing voor T.N.

Het derde onderdeel van het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Wat betreft de vier bestreden beslissingen aangaande verzoekster en de kinderen N.G., N.B. en N.T.

Verzoekers wijzen in het derde middel onder meer op een schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet. Ze citeren de bepaling, zoals die gold op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen. Verzoekers voeren aan dat de gemachtigde simpelweg stelt dat de inkomsten van de referentiepersoon onvoldoende zijn, nochtans hebben zij in hun visumaanvragen verwezen naar de lage kosten van verzoeker, als referentiepersoon, meer bepaald een huurprijs van 250 euro. De gemachtigde heeft echter nagelaten om over te gaan tot de behoefteanalyse; de werkelijke kosten van verzoeker werden niet in overweging genomen. Ze besluiten tot een schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de gemachtigde voor elk van hen heeft gemotiveerd dat de Belgische onderdaan, de referentiepersoon, niet heeft aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 40ter, alinea 2 van de Vreemdelingenwet. Hij heeft dienaangaande de voorgelegde documenten inzake diens bestaansmiddelen onderzocht en vastgesteld dat de gemiddelde som geen toereikend bedrag vormt in het licht van de vreemdelingewetgeving, omdat het bedrag lager ligt dan 120% van het bedrag zoals bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Hij besluit dat het bedrag te beperkt is om vier personen ten laste te nemen en bijgevolg betrokkene niet heeft aangetoond over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Artikel 42 van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het ogenblik van de bestreden beslissingen, luidt als volgt:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op

basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de conclusie, dat niet voldaan is aan de voorwaarde van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, volledig steunt op het niet-toereikend karakter ervan. Nochtans hebben verzoekers in hun aanvraag een uitgebreid betoog ontwikkeld over de vereiste van de bestaansmiddelen en hebben zij daarin onder meer subsidiair aangestipt dat de vaste kosten van de referentiepersoon zeer laag zijn, zijnde 250 euro, en de huurovereenkomst werd ook gevoegd. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de gemachtigde, in geval niet aan de voorwaarde van het toereikend karakter is voldaan, ertoe gehouden is over te gaan tot een behoefteanalyse, en dient te bepalen op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De gemachtigde heeft dit in casu nagelaten en in alle vier bestreden beslissingen op identieke wijze vastgesteld dat niet aan de bestaansmiddelenvereiste is voldaan.

Een schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen wat betreft de vier bestreden beslissingen.

In de nota met opmerkingen wijst verweerder erop dat verzoekers niet betwisten dat het loon van de referentiepersoon onder de 120% van het leefloon bedraagt. Hij erkent dat de gemachtigde een behoefteanalyse moet maken indien de eigen inkomsten waarover de Belgische onderdaan beschikt lager liggen dan 120% van het leefloon. Indien er geen stabiele inkomsten zijn, dan is de behoefteanalyse overbodig. Vervolgens citeert verweerder de bewuste bepaling en vraagt hij zich af hoe de referentiepersoon in 2023 maar een maandelijkse huur betaalde van 250 euro, aangezien voor dat bedrag niet eens een kamer kan gehuurd worden, laat staan een huis of een appartement met minstens 2 of 3 kamers die geschikt zouden zijn voor een gezin met drie kinderen. Verder liggen ook geen andere bewijsstukken voor om de vaste en variabele kosten te bewijzen. Verweerder komt zo ook tot de conclusie dat de referentiepersoon niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen.

De Raad stelt vast dat verweerder erkent dat de gemachtigde moet overgaan tot een behoefteanalyse als de inkomsten waarover wordt beschikt lager liggen dan het referentiebedrag. Zoals hoger vastgesteld, heeft de gemachtigde dit nagelaten. Waar verweerder verder in de nota om begrijpelijke redenen bedenkingen uit bij de lage huurprijs, maar waarvan wel een stuk werd voorgelegd, en nog bijkomende opmerkingen maakt over volgens hem ontbrekende stukken, stelt de Raad vast dat verweerder hiermee in de nota tot een a posteriori behoefteanalyse wil overgaan, die niet kan verhullen dat de gemachtigde dit ten onrechte heeft nagelaten. Waar verweerder nog stelt in de nota dat geen behoefteanalyse moet gemaakt worden als er geen stabiele inkomsten zijn, kan hij gevolgd worden, maar dit is in casu niet aan de orde. De gemachtigde heeft het stabiel karakter van de inkomsten niet betwist, doch enkel het toereikend karakter ervan.

Het verweer in de nota doet geen afbreuk aan de vastgestelde schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste onderdeel van het derde middel is eveneens gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 24 juli 2023 tot weigering van de afgifte van een visum worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	A. MAES
--------------	---------